

זוגות

דימוי זוגי באמנות



מיקרינוס ומלכתו האלף ה-3 לפנה"ס, אבן צפחה, גובה 145 ס"מ (2472-2490 לפנה"ס בקירוב)



בפסל מופיעים מיקרינוס מלך מצרים ואישה שנהוג לחשוב שהיא אשתו. כמה חוקרים הציעו כי האישה מייצגת את האלה חתחור או את אמו של מיקרינוס, אם כי שתי ההצעות נראות בלתי סבירות מכיוון שפסלים פרטיים שבהם גבר ואישה מוצגים יחד בדרך זו בדרך כלל מתארים בעל ואישה במסורת המצרית. זהו תיאור חריג באמנות מצרים של קרבה פיזית, נגיעה אינטימית בין מלך למלכה. ברוב דיוקנאות מלכותיים של תרבויות עתיקות רבות אחרות יציגו את המלך רק כאינדיבידואל.

פסל זה מתאר את הזכר והנקבה העומדים זה לצד זה, מביטים קדימה בנוקשות בחזית המצרית המסורתית. האישה מפוסלת באותם ממדים כמו הגבר. (חריגה מהקאנון) הגבר פוסע מעט לפני האישה, והאישה כורכת את זרועה סביב מותניו של הגבר. תנוחה זו, הנקבה מחבקת את בן זוגה הגברי עם האישה משמאלו של הגבר, היא בחירה פופולרית בפיסול המצרי העתיק כדי לשקף הגנה על החלשים על ידי החזקים - המשמשת לעתים קרובות בתיאורי אלים עם גברים. עם זאת, יש לציין כי מיקרינוס נמצא בעמדת החלשים והאישה נמצאת בעמדת החזקים. ברוב הפסלים המצריים אין מגע פיזי בין האישה לגבר. (יציאה מהקאנון).

עמידתו הנוקשה של הגבר, רגל אחת קדימה, ידיו מונחות בצידי גופו, גופו אידיאלי ביותר, סימטרי, שרירי. הוא חובש את כיסוי הראש המלכותי, האישה חובשת פאה מסורתית, סמל למלוכה, אם כי היא אינה עונדת שום סמל מלכותי או תכשיטים אחרים. שמלתה צמודה במיוחד, המדגישה את קווי המתאר של גופה. בעוד שאולי הצופים היו מפרשים זאת כמיניות, נראה סביר יותר שמדובר באמצעי לאידיאליזציה של הגוף הנשי. המצרים ראו את היקום שלהם כדואליות מוחלטת של זכר ונקבה. חלק מהבנה זו נבע ממשמעותה של האלוהות הנשית "מאט", שסימלה הרמוניה קוסמית ולכן קבעה את הכללים לכולם כולל לפרעה.



משמאל: המלך ממי וסאבו, מצרים, הממלכה העתיקה, כ. 2465–2575 לפנה"ס, אבן גיר, מאלי,
מימין: עמי דוגון, המאה ה-18-תחילת המאה ה-19. עץ, מתכת, מוזיאון מטרופוליטן לאמנות, ניו יורק.



דמויות יושבות, סטאטיות,
האישה בגוון בהיר הגבר בגוון
כהה. ישנה יציאה מהקאנון
המצרי, לדמויות סממנים
אישיים (הגבר ללא פאה וזקן,
יש לו שפם. לאישה פנים
עגולות) דבר המסמל יציאה
מהקאנון.

רחוטפ ונופרת שושלת 4. 120 ס"מ אבן גיר .



"צייד הציפורים" הוא קטע מציור קיר גדול, שנושאו : ציד חיות בר בנילוס (סצנה מקובלת המופיעה בקברים רבים במצרים).



ארסטס (מאהב) וארומנוס
(אהוב) מתנשקים. טונדו של
גביע אדום, בערך 480
לפנה"ס.

מידות גובה 7.4 ס"מ, קוטר
26.4 ס"מ, רוחב 34.4 ס"מ

מערכת היחסים אראסטס-
ארומנוס מילאה תפקיד במערכת
החברתית והחינוכית בחברה
היוונית והייתה מוסד ידוע
בחברה הגבוהה.
קשר בין נער צעיר לגבר מבוגר
כלל טקס "חטיפה", מתנות
שניתנו לנער. הקשר בין הנער
לגבר הייטיב עם משפחת הנער
ותרם להקשרים כלכליים.

בכדים היוונים ישנם שני סוגים
של דמויות : שחורות ואדומות.

באדומות , גוון הטרקוטה הוא גוון
הדמויות והשאר נצבע בצבע
שחור, הצירוף חופשי עם קווי
מיתאר רכים.

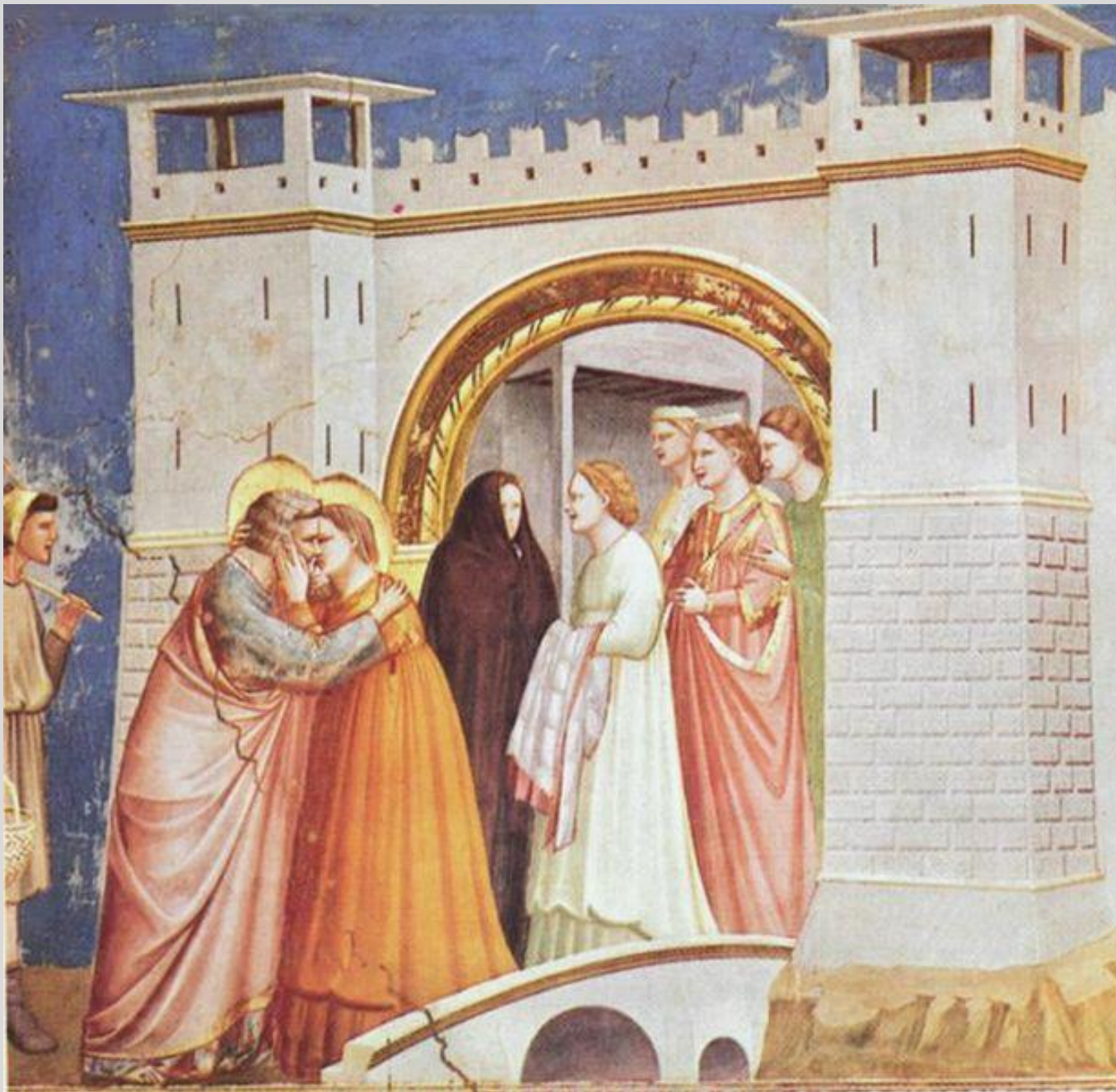


זוג פדרסטי (מערכת יחדים של
גבר מבוגר עם נער צעיר)
בסימפוזיון (סצנה של משתה,
כוללת מוסיקה ויין, הדמויות
בהסבה), כפי שמתואר על
פרסקו בקבר הצוללן מהמושבה
היוונית פאסטום באיטליה.
האיש מימין מנסה לנשק את
הנער שאיתו הוא חולק ספה.
מערכות יחסים אלו היו
פופולאריות בין אזרחים
חופשיים בתקופת יון הארכאית
והקלאסית.

הסימפוזיון(המשתה) לווה בשירים, מוסיקה, שיחות אוכל. סימפוזיון היווני היה מוסד חברתי הלני מרכזי. זה היה פורום לצאצאי משפחות מכובדות להתווכח, להתפאר או פשוט להתענג עם אחרים. הם נערכו לעתים קרובות כדי לחגוג את כניסתו של הנוער לחברה האריסטוקרטית. סימפוזיונים נערכו גם על ידי אריסטוקרטים כדי לחגוג אירועים מיוחדים אחרים, כגון ניצחונות בתחרויות אתלטיות.



סצנת סימפוזיון על פרסקו [בקר הצוללן](#) מהמושבה היוונית [פסטום](#), איטליה, 480-470 לפנה"ס



ג'וטו, הפגישה בשער הזהב, קפלה אראנה (סקרובני), פאדובה

אנה ויהואכין, לימים הוריה של מריה, נפגשים לאחר שחיו בנפרד. זהו סיפור אגדה על כך שהשניים רצו ילד. האישה הייתה עקרה. אנה מבשרת ליהויכין שהיא הרה. ישנו תיאור של המפגש ביניהם. היחס של הדמויות לשער לא ראליסטי. המבנה המקורי מאוד גבוה. ג'וטו מתאר את החומה ע"פ מה שהעין שלו רואה. יש התחלה של תיאור תלת מימדי זה בא לידי ביטוי בדמויות (שימוש באור וצל, עשיית קפלים בבגדים). יהואכין ואנה מתוארים כאשר הם מתנשקים, יש מפגש בין פרצופיהם, היא נוגעת לו בפנים, עיניהם מסתכלות באהבה זה בזו ויש תחושה של רגש. הצוואר מקבל צל, יוצר תלת מימדיות. הדמויות בצדי הציור (יש דמות מצד שמאל, חצויה) זה מעניק תחושה של המשכיות- כך זה נראה יותר טבעי ומציאותי. השמיים הכחולים- מראה קשר לטבע. אבל הם עדיין לא אטמוספריים כמו בטבע המציאותי.

ההילות המוזהבות כאטריבוט של קדושה מימה"ב קיים כאן והחיבור בין השניים יוצר צורה של לב.

תיאודורה ויוסטיניאנוס, בזליקת סן ויטלה, רוונה, מאה שישית



הבזיליקה של סן ויטאלה Basilica di San Vitale

היא כנסייה ביזנטית מן המאה השישית שהוקמה בעיר רוונה.



ארגון החלל של הפסיפסים בכנסייה הנוצרית נשען על מערכת מערכת היררכית של קדושה. ככל שהתיאור מופיע במקום מרכזי יותר, כך יופיעו בו נושאים אשר נתפשו כ"קדושים" יותר. את התיאורים של התגלות ישו, ניתן לפי כך למצוא במקום אשר נתפש בכנסייה כקדוש ביותר - הכיפה או האפסיס של הכנסייה. משני עבריו של האפסיס, מופיעים שני פסיפסים המדגימים את הקשר בין הכנסייה אל השלטון האימפריאלי. בפסיפס אחד מופיע יוסטיניאנוס הראשון במרכזה של פמליה הכוללת חיילים (משמאל) ואנשי כמורה (מימין). ביניהם מופיע גם הבישוף מאקסימיניאוס, אוחז כרך מהודר של כתבי הקודש. גם יוסטיניאנוס אוחז בפריט מקודש - קערה מקושטת. מעברו השני מופיע התיאור המקביל המציג את תיאודורה, אשתו של הקיסר המופיע במרכזה של פמליה נשית של משרתות וגבירות. אחת מן הנשים, הנמצאת בקצה השמאלי של התיאור, מוצגת כשהיא מסיטה וילון לבן, כאילו הפמליה עומדת לצאת מן הכנסייה. גם תיאודורה מוצגת כשהיא אוחזת בקערה דקורטיבית ומקושטת באבני חן.







פירו דלה פרנצ'סקה, פדריקו דה מונטפלטרו, דוכס אורבינו ואשתו, 1465, אופיצי



יאן ואן אייק, נישואי הזוג ארנולפיני,
1434, הגלריה הלאומית לונדון

פיסול אפריקאי



הרבה יצירות אמנות אפריקאיות מסורתיות אבדו עם הזמן כי הן היו עשויות מחומרים מתכלים. רוב פריטי האמנות האפריקאים מעץ הנמצאים כיום במוזיאונים היו בני לא יותר ממאה שנה לפני שנאספו ואוחסנו במומחיות.

יצירות אמנות אפריקאיות אלה התמקדו בצרכי היוצר או כדי לשרת פונקציה החומרים הפופולריים ששימשו היו עץ, שנהב, אבן, מתכת, חימר וסיבים.

רוב הפסלים האפריקאים מדרום לסהרה עשויים מחומרים קלים להשגה כמו עץ, חימר או אבן. עץ, לעומת זאת, רחוק מלהיות חומר עמיד. הוא רגיש מאוד לנזקי טרמיטים, ולאורך זמן גם לסביבה. אמנם לא כולם, אך רובם המכריע של חפצי העץ שיוצרו על ידי אפריקה שמדרום לסהרה בחזקת אירופה מתוארכים לא לפני המאה ה-18. חפצי עץ שורדים זמן רב יותר באקלים צחיח כמו מערב סודאן. מכיוון שאקלים כזה נטול לחות, יצירות עץ של עד 200 שנה עדיין יכולות לשרוד.



משמאל: המלך ממי וסאבו, מצרים, הממלכה העתיקה, כ. 2575–2465 לפנה"ס, אבן גיר, מאלו, מימין: עמי דוגון, המאה ה-18-תחילת המאה ה-19. עץ, מתכת, מוזיאון מטרופוליטן לאמנות, ניו יורק.

טריפטיך של זוגות אוהבים מנגנים טריו מוסיקלי,

טריפטיכון של שישה משחקני הקבוקי המפורסמים ביותר של אמצע המאה השמונה-עשרה, מתוארים בשובבות כקורטיזנים ולקוחותיהם בתוך חדר קבלה של בית בושת של יושיווארה. כל הדפס מדגיש גם כלי נגינה יפני מסורתי אחר, בכל "חלון קרטוש" יש הסבר המתייחס ל"אנסמבל של שלושה כלי נגינה" המתייחסים לאגדה על זוג ציפורים זכרים ונקבות, כל אחד עם עין אחת וכנף אחת, שנועדו תמיד לעוף יחד כזוג מחובר. עם הזמן, המונח החל להתייחס לזוגות מאוהבים, או מחזר ופטרונה. כאן מציע האמן בחוכמה את הרעיון של היוקו, על ידי כך שכל זוג יבצע דואט, אך על כלי נגינה אחד. כמובן, כל השחקנים כאן הם גברים, אבל רובם נודעו ביכולתם לקחת על עצמם את המראה והפרסונה בתפקידים כנשים או גברים צעירים ונשיים. בעוד שהשחקנים כאן אינם מתוארים בתפקידים ספציפיים, הפסגות על גלימותיהם מאפשרות לנו לזהות אותם.



The Love Letter
[Torii](#)
[Kiyonaga](#) Japanese
e

late 18th century



צורת ההדפס של אוקיו-אי הייתה חלק מתרבות פופולרית תוססת, ואמניה העלו לעתים קרובות רמיזות הומוריסטיות למחזות ושירים, כמו גם להדפסים של אמנים אחרים. כאן **Kiyonaga** פרודיה על הדפס המתאר את המערכה השביעית של מחזה קאבוקי הפופולרי **Chushingura**, או "ליגה נאמנה של ארבעים ושבע רונין". הדרמה מספרת כיצד הרונין נקמו את מות אדונם. בסצנה זו קורטיזונה, עומדת על המרפסת של בית תה וקוראת מכתב.

הנושא הוא כנראה אהבה ולא נקמה. קורטיזונה אחרת, החבויה מתחת למרפסת, כמו המרגל במחזה, קוראת את המכתב הארוך תוך כדי התגלגלותו. במרפסת שמעל, לקוחה מבית התה קוראת את המכתב בעזרת מראה, מעשייה של האישה חסרת האנוכיות בצ'ושינגורה, שמכרה את עצמה לבית התה כדי לגייס את הכסף שבעלה היה צריך כדי להצטרף לרונין. הפורמט של האשירה-**ae**, הדפס העמודים, מתאים באופן אידיאלי לתאר סצנה אנכית זו. "עם כמה רמזים לארכיטקטורה, קיונגה חילק את מישור התמונה לשלוש רמות. העיניים שלנו מופנות למעלה ולמטה במרחב האנכי על ידי הצופים למעלה ולמטה, המתמקדים ב"ביצועים" במרכז.



טיוקוני, זוג עם במבוק 1864

מרינה אברמוביץ ואוליי

אמני המייצג מרינה אברמוביץ ואוליי (כינויו האמנותי של אואה לייסיפן) נפגשו באמסטרדם ב 1976 והחליטו ליצור יחד ולחקור נושאים כמו אגו, זהות אמנותית ואמון. שיתוף הפעולה הסתיים ב 1988, בעבודה שבה צעדו זה אל זה משני קצות החומה הסינית. בסופו של דבר הם לא נפגשו במרכז. אוליי פרש בדרך.

בעבודה **"יחס בזמן", 1977**, ישבו השניים ללא תנועה גב אל גב במשך 16 שעות, קשורים זה לזה בשיערם. ("שיער הוא סוג של אנטנה, כמו שורשי אוויר של עצים", אמר אולאי). הקהל התקבל לצפות בשעה ה-17 והאחרונה של חוסר תנועה.





"It was a performance about complete and total trust."

במייצג **"אנרגיית מנוחה"**,
1980, מרינה החזיקה קשת,
אוליי את החץ, מיתר הקשת
מתוח ומכוון אל לבה של מרינה.
שניהם נשענו לאחור במתח נוח
ועמדו ללא תנועה. זוהי המחשה
דינמית לאמירתו של הרקליטוס
שהיקום הוא קשת מתוחה. יתר
על כן, היא מגלמת את עוצמת
החיים והמוות של מערכת
היחסים בין גברים לנשים.



דימוי הנשיקה באמנות

מרינה אברמוביץ ואוליי
נשום/לנשום החוצה, "שני
האמנים נעלו את השפתיים
וחסמו את נחיריהם,
מתחבקים חולקים את
הנשימה אחד של השני,
במשך 19 דקות - עד
ששניהם התעלפו. נשיקה
היא לא תמיד מחווה
רומנטית, במקרה הזה
כמעט מרעילה אותם.

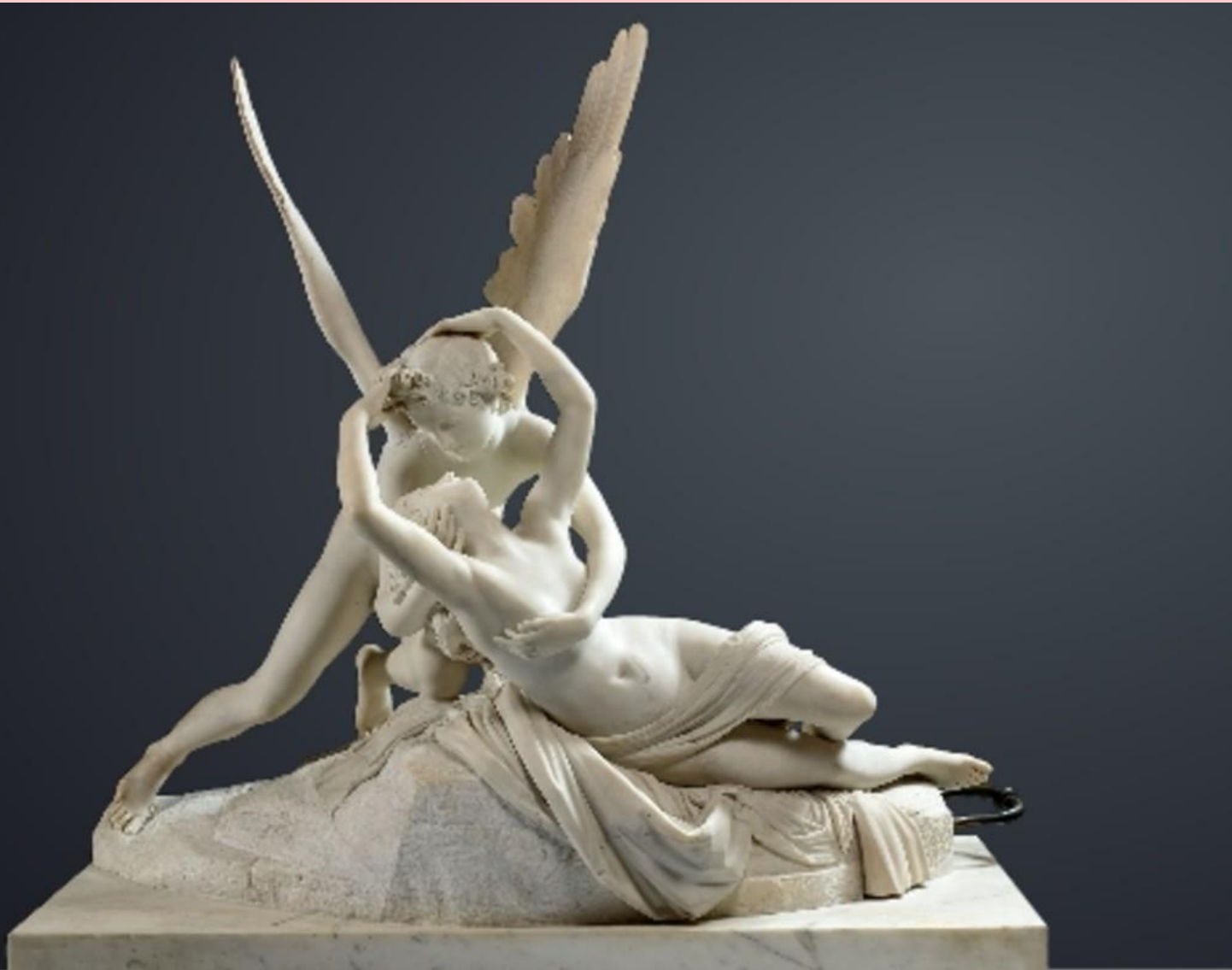


פרט מתוך הציור של ג'וטו,
הפגישה בשער הזהב, קפלה
אראנה (סקרובני), פאדובה

ההילות המוזהבות כאטריבוט
של קדושה מימה"ב קיים כאן
והחיבור בין השניים יוצר צורה
של לב.



ביוון העתיקה פדרסטיה הייתה מערכת
יחסים בין גבר ("מאהב") ונער מתבגר
(*ארומונוס* "אהוב"), מערכת יחסים טקסית
ומקודדת חברתית. באמנות היוונית
העתיקה ניתן לזהות היטב את שתי
הדמויות, שכן הזכר הבוגר מאופיין בזקן
ואילו לילד פנים צעירות ולפעמים
(במיוחד באגרטלים שחורים) יש לו שיער
ארוך, סמל ליופי. החיזור הפדרסטי
כאשר הוא אינו מיני במפורש, הוא מוכר
גם על ידי המתנות המוצעות על ידי הגבר
או שהתקבלו על ידי הצעיר



אנטוניו קאנובה, פסיכה מתעוררת
מנשיקת קופידון, 1787, לובר פריז.

פסל נאו קלאסי, קאנובה הכין כמה
גרסאות של הסיפור המיתולוגי.

פסיכה וקופידון הוא סיפור מתוך
המיתולוגיה הרומית אודות אהבה וקנאה,
אלים ובני תמותה והקרב הקשה מכול שבין
היגיון לתשוקה. השמועה על יופייה האלוהי
של הנסיכה פסיכה גרם לכך שבני האדם
משווים אותה לונוס וסוגדים לה כאילו היא
עצמה האלה. ונוס מחליטה לנקום בפסיכה
ומצווה על בנה קופידון להענישה כך
שתתאהב באדם המתועב מכול. אולם
קופידון בעצמו מתאהב בפסיכה ולוקח
אותה עבורו לאישה מבלי שתדע את זהות
בעלה. מרגע זה מוצאות עצמן הדמויות
נקרעות כל אחת בין דחפים עמוקים: יצר
סקרנות ואמונה עיוורת, צייתנות לאם
ותשוקה לאהובה, קנאה וגם חמלה.



רנה מגריט,
הנאהבים, 1928,
שמן על בד,
73,4×54 ס"מ



קלימט הושפע מאמנות ביזנטית,
שימוש בזהב כמו איקונה נוצרית
החוגגת את האהבה והייחוד בין בני
הזוג. הוא עושה שימוש
בדקורטיביות, דגמים שחוזרים על
עצמם. בדמות הגבר ישנן צורות
גיאומטריות, ריבועיות ואצל האישה
צורות אורגניות עגולות.
הניגודיות בין הגבר לאישה יוצרת
הרמוניה באיחוד שלהם בנשיקה.
הם ממוקמים בקצה של גבעה עם
פרחים המייצגים התחלות חדשות
ופוריות.

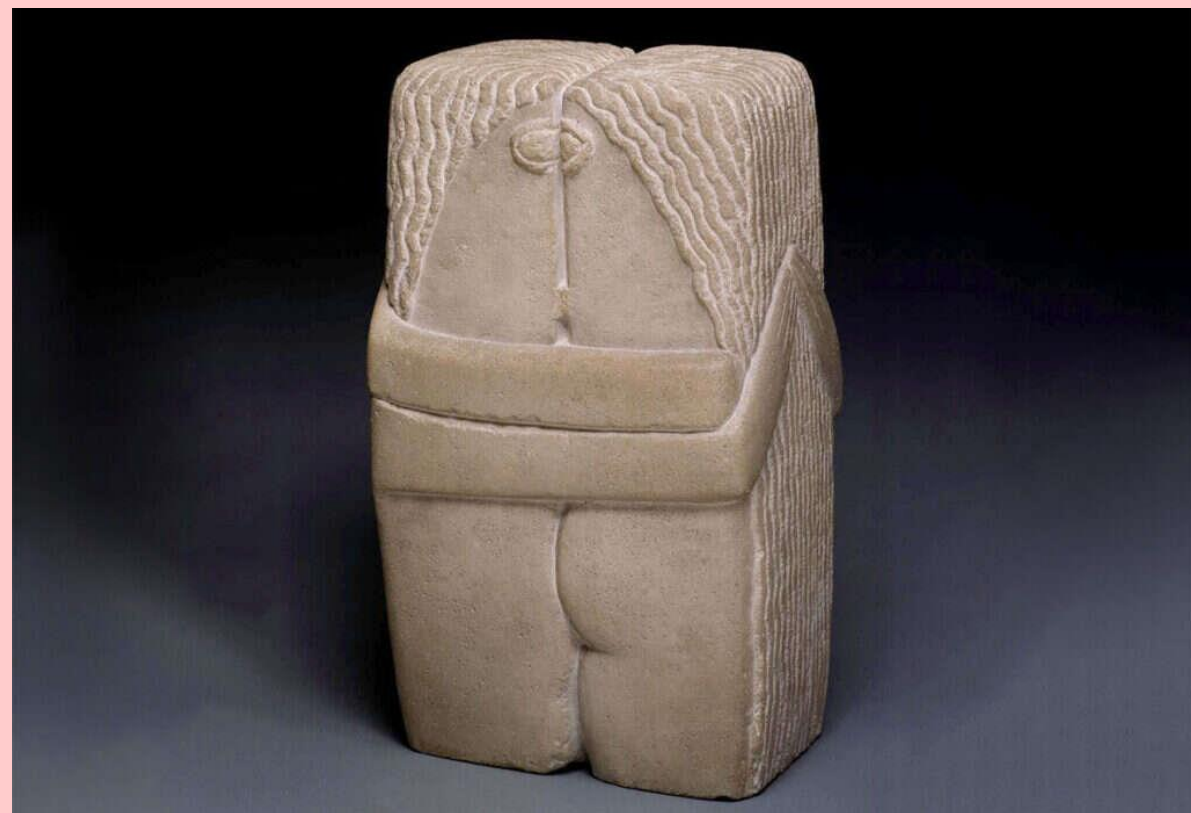
גוסטב קלימט, הנשיקה, 1907-8

קונסטנטין ברנקוזי, הנשיקה, אבן, 1907-1909



בפסל הנשיקה, שתי הדמויות חצובות מחתיכה אחת של אבן גיר אשר בסימונים עדינים מובחנים כשתי דמויות. שתי עיניים זו מול זו יוצרות צורה אובאלית של עין אחת, קווי השיער יוצרים קשת המשכית, והזרועות הופכות לסרט אופקי העוטף את הבלוק הקובייתי בחיבוק.

ישנן כמה גרסאות של מוטיב הנשיקה שיצר ברנקוזי ומתאפיין בקווים גאומטריים פשוטים אשר יוצרים את הדמויות ומתמזגים עם צורתה המלבנית של האבן בתהליך של הפשטה.





הנשיקה שמנהיג ברית
המועצות ליאו ברז'נייב נותן
לנשיא הרפובליקה הדמוקרטית
הגרמנית אריך הונקר באמת
קרתה, והרגע הזה נתפס על
ידי הצלם רג'יס בוסו ב-
1979, במלאת 30 שנה
לרפובליקה הדמוקרטית
הגרמנית-מזרח גרמניה.

כעשר שנים מאוחר יותר
החליט דמיטרי ורובל, אמן
סובייטי, לצייר את התמונה הזו
בצד המזרחי של חומת ברלין,
שחילקה את גרמניה במשך
שנים.

דמיטרי ורובל, חומת ברלין, 1989



ARTIST DMITRY VOROB
ASSIST. BY VICTORIA TIMOSHINA
WWW.DMITRYVOROB.COM

СРЕДИ ЭТОЙ СМЕРТНОЙ ЛЮБВИ
MEIN GOTT, HILF MIR, DIESE TÖDLICHE LIEBE ZU...

Berliner Mauer
East Side Gallery

אוגוסט רודן, הנשיקה, שיש, 1882

הפסל הוא חלק מקבוצת פסלים שתוכננו להיות חלק משערי הגיהנום שיצר רודן למוזיאון.

דמותם של פאולו ופרנצ'סקה דמויות מהטקסט של הקומדיה האלוהית. אהבה שהיא בגידה. הגיסים שהתאהבו זה בזה הזוג מתגלה ונהרג על ידי בעלה של פרנצ'סקה. בפסל ניתן לראות ששפתותיהם של האוהבים לא נוגעות בפסל בפועל, ונראה כי הם הופרעו ונכנעו למותם בלי ששפתותיהם אי פעם נגעו.





הנרי טולוז לואטרק, מתנשקים
במיטה, 1892-3

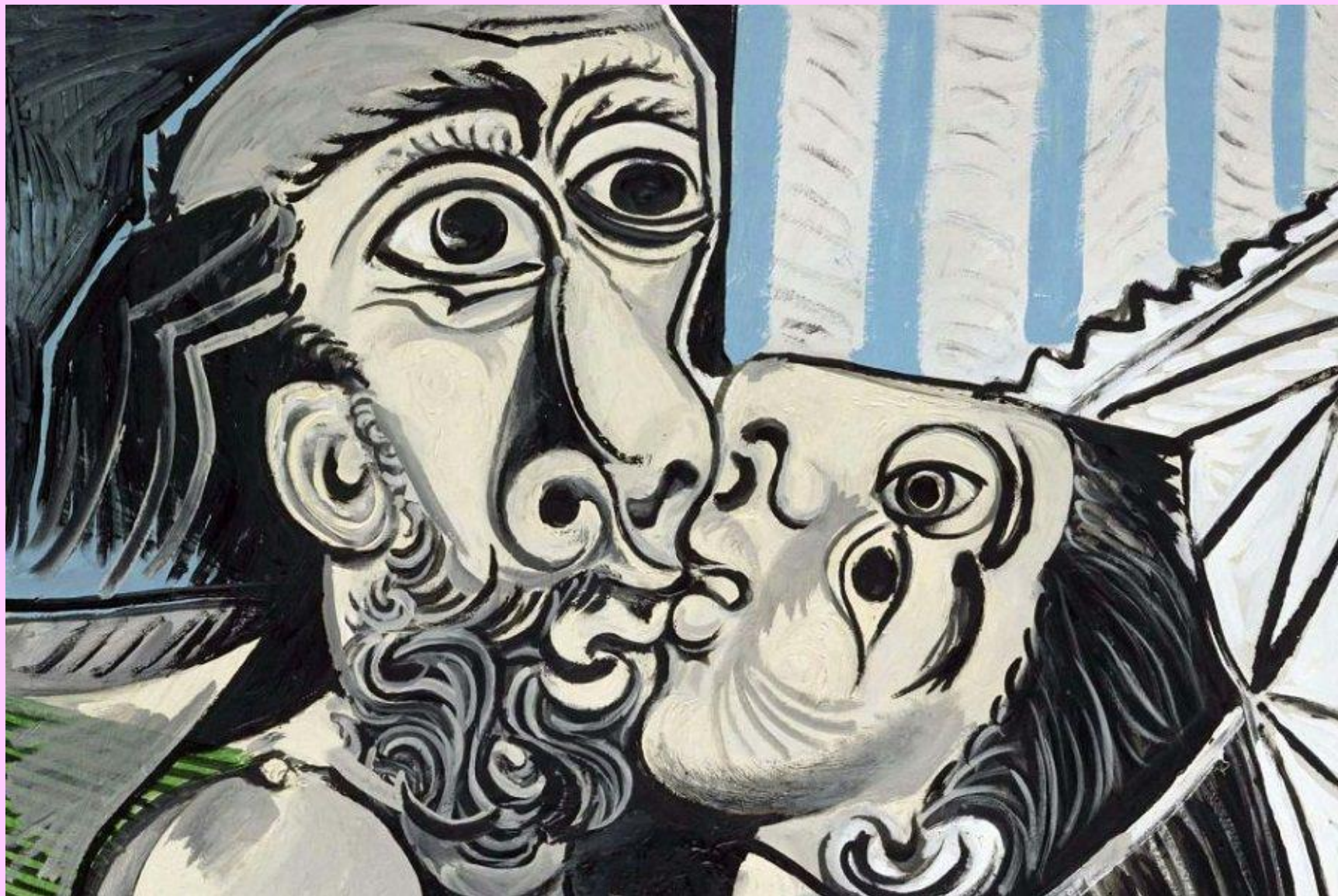


אדוארד מונק , הנשיקה, 1897

מונק יצר גרסאות רבות של הפרשנות שלו לנשיקה בצבעי שמן, ליתוגרפיה וחיתוך עץ . אף על פי שציור זה רומנטי מאוד, הן בזמן והן בנושא, ישנה מאודאפלה בגלל הגווני הכהים והחשכה שבציור.

יש הטוענים כי האלמנט של החושך נבע מכך שמונק היה אמביוולנטי לענייני לב ורומנטיקה. ריינהולד הלרפינדס, היסטוריון של האמנות, סבר גם הוא כי מיזוג שני הפרצופים אינו דימוי רומנטי, אלא דימוי המעורר מוות, בשל אובדן הזהות והקיום האינדבידואלי.

הסגנון אקספרסיבי



פיקסו, הנשיקה, 1969

הנושא של בני הזוג, שהיה נוכח בכל מקום לאורך הקריירה של פיקאסו, הפך כמעט לאובססיה לקראת סוף חייו.

בציור זה של פיקאסו מ-1969 נראים רק שני ראשים המחוברים בקו אחד התופס את כל החלל הציורי. פיקאסו מעוות את הפרצופים כדי לקרב אותם יחד, הפיות נושכים זה את זה, עיניה של האישה, שתיהן גליות אחת בפרופיל ואחת חזיתית. האיש זקן ומקריח, ויש לו זקן ארוך, עיניו פקוחות לרווחה, כאילו יש לו התגלות; הוא גדול יותר מהאישה שנראית עדינה ומגוננת.



(C) ArtsDot.com - Pablo Picasso - Figures at the Seaside -The Kiss-



**מארק שאגל,
חתונה, 1915**

שאגל מציג דיוקן
עצמי עם ארוסתו
בלה חודשים ספורים
אחרי חתונתם. הוא
מרחף באוויר בגלל
תחושת האהבה
שמציפה אותו.

WE
ROSE UP
SLOWLY
... AS IF
WE DIDN'T
BELONG
TO THE
OUTSIDE
WORLD
ANY
LONGER
... LIKE
SWIMMERS
IN A
SHADOWY
DREAM ...
WHO
DIDN'T
NEED TO
BREATHE...



רוי
ליכטנשטיין



ארטימיסיה ג'נטילסקי צדק
מחבק שלום , 1635



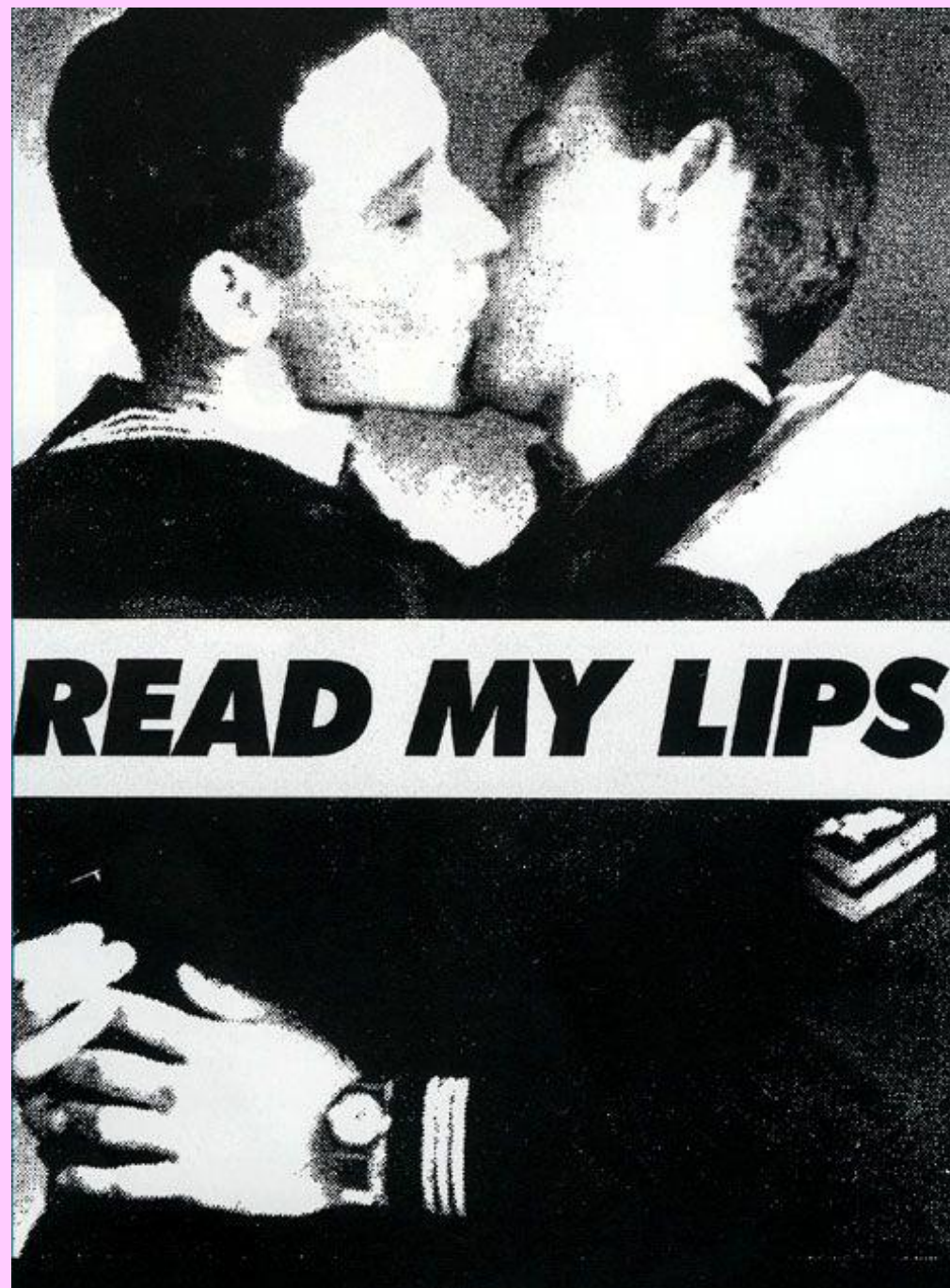
**פיטר ברנס (Peter Behrens),
הנשיקה,
הדפס חיתוך עץ 1898**

נושא העבודה: נשיקת נשים, יצירה
בסגנון של אר נבו. **Art Nouveau**
בצרפתית משמעה אמנות חדשה.

המאפיינים של הסגנון הם קווים
ארוכים מפותלים או גליים בדומה
האלמנטים הקישוטיים שלה מקורם
בעולם הצומח והחי (בעיקר חרקים)
ובגוף האשה. מובילי הסגנון ביקשו
להשתחרר מהסגנון של המאה ה-
19 שהיה בעיקרו חיקוי ואימוץ
סגנונות היסטוריים וליצור אמנות
חדשה - אר נבו.

Banksy Kissing





ברברה קרוגר

פייר וג'יל, (Pierre and Gilles) הנאהבים, 1998

כל עבודה של הצמד הצרפתי פייר קומוי וז'יל בלנשרד היא שיתוף פעולה רב-שכבתי שבו שני האמנים בונים בדקדקנות את התפאורה, מעצבים את העיצוב והסגנון של הנושא לפני הצילום ולבסוף הם גם מציירים על ההדפס הסופי. הסגנון שלהם מתכתב עם הומו ארוטיות, ראוותנות מתקופת הדיסקו והמתיקות הסכרינית של קיטש תרבות הפופ של שנות ה-80, ובסופו של דבר מערבב נושאים מעולם של גבוה ונמוך. המצולמים בתצלומיהם מתכתבים עם סמלים נוצריים דתיים, יצורים מיתולוגיים וארכיטיפים תרבותיים. ביצירה הנאהבים (**Les amoureux**) האמנים מתארים זוג הומואים אוהבים בתוך תפאורה רומנטית ומלאת עלים. העלווה הממסגרת את התמונה ואת ההדפס יוצרת סצנה של טבע, בכך רומזים האמנים כי אהבתם של בני הזוג אינה מלאכותית, אלא התרחשות טבעית. יתר על כן, נראה שכל גבר מעוצב על פי סוג מובהק של גבריות צרפתית: האחד מלח, השני אמן. הגבריות, בעולמם, אינה מוגדרת ביחס לנשים אלא על ידי החופש לאהוב. הצילום צולם ב-1998, קדם ללגליזציה של נישואים חד-מיניים בצרפת בחמש-עשרה שנה, והוא מהדהד את התמיכה בשוויון זכויות ובאהבה אוניברסלית.





הוואקשו, או נער מתבגר
לא גברי, היה מושא
תשוקה לנשים וגברים
כאחד עד שהגיע לגבריות,
ולאחר מכן גם הוא יכול
היה לקיים יחסים
עם וואקשו. זו הייתה
מוסכמה חברתית הדומה
לתפקידים גבריים ביוון
העתיקה, אך עם ההבדל
שגם נשים נהנו באופן
פעיל מוואקאשו שתפקד
כמגדר שלישי.



שונגה - Shunga הוא מונח יפני לתמונות ארוטיות. יש חוקרים המאמינים כי השונגה הראשונים קיבלו השראה ממדריכי רפואה סיניים. הדפסי שונגה צברו פופולריות בתחילת המאה ה-18 וייצור השונגה הגיע לשיאו בתור הזהב של תקופת הדפוס בסוף המאה ה-19. אמני **ukiyo-e** רבים עשו **shunga** בנוסף התמחויות הרגילות שלהם. היצירות נמכרו היטב, ולעתים קרובות במחירים גבוהים יותר מהז'אנר הרגיל. לכן, לאמנים היה תמריץ להתעמק בתחום השונגה. מיטב האמנים הפיקו שונגה בעלת יופי יוצא דופן. שונגה כמעט ולא הוחתמו כפי שיודעים אספנים בתחום. כמה מהאמנים הבולטים בתחום היו מורונובו, הוקוסאי, שיגנובו ואוטמארו הגדול.

תיאור ההדפס: שתי מאהבות בחדר פרטי. השתיים מתנשקות בזמן שאחת מחליקה את ידיה מתחת לקימונו של השנייה. תמונות שונגה לסביות הן נדירות למדי.

דפס עץ יפני נשים מתחבקות בבית ירוק, בסביבות 1765-1770



868



18